

več!“ Marica zakliče: „Ne, ne, ata, nikarte ga ne izpustite!“ — A pomagalo ni nič. Samica, ki je sedela v gnezdu, ga je že ugledala in spoznala. Zletela je spet od onega, ki je sedel v gnezdu, in je letala okrog izgubljenčka; zdelo se je, kot bi ji bil ta najbolj pri srcu, ker je moral največ trpeti.

Gospod Zupančič pa je vzel lestvico, jo pristavil k mladi jabljani in je del na vejico mladega ptička. Nato je hitro odbežal.

Starka je bila takoj pri malčku in začivkala sta oba tako lepo, kot še nikdar. Nato je skočila ona na višjo vejo in mladič za njo. Šla sta vedno višje, dokler nista odletela skupaj črez breg, izpred oči do brotnim ljudem.

Stavko Slavič.

Sit in pa bogat . . .

Prišel je ciganček,
Sajast kakor vranček,
Majhen kakor škrat,
Gibčen kakor gad.

Tisto pa le znal je:
Goslice igral je
Milo in lepó
Kakor malokdo.

Ni imel nič suknje —
A v klobuku luknje;
V trdem snegu bós
Kakor v grmu kos.

In ljudje so znali,
Da je umen mali —
Stekli so domov
Poiskàt darov.

Šel je proč ciganček,
Kričal kakor vranček,
Skakal kakor škrat —
Sit in pa bogat . . .

Taras Vasiljev.

Žar ki.

Solnce se je prismehljalo
Davi skozi okence,
Pa je mamico vprašalo:
„Mamica, oj mamica,
Kje je vaša Anica?“

Mamka so odgovorili:
„Ana lena je postala,
Zdaj že tretjič je zaspala.
Ker razsaja zunaj mraz,
Pravi: „Oj, saj je še čas!“

Žarki so se razsrdili
In takó odgovorili:
„Lena, lena Ana,
Vsak dan bolj zaspána,
Vsak dan kaznována,
Grda, grda Ana!“

Stepin.